

Die Handeling van die Apostels: Gemeenskaplike besit (Hand 4:32-37) – Francois Malan

4:32 'Die groot groep (*plêthos*)

wat gelowig geword het was een van hart en siel...' Die Jode het die 'hart' as

die sentrum van die mens se denke beskou, en met 'siel' die setel van die mens

se wil. Saam verwys die twee terme na die hele innerlike lewe van die mens. **Die**

groeïende gemeente het dieselfde dinge gedink en wou dieselfde dinge hê.

Filippense 1:27 praat van 'in een gees vasstaan en met een siel saam stry vir

die geloof in die evangelie.'

'...en niemand het na enige van

sy besittings as sy eie verwys nie, maar hulle het alles gemeenskaplik besit.'

Die teks praat egter van elkeen se eie besittings en 5:4 erken die eiendomsreg

van elke lidmaat. Dit beteken dat niemand gesê het 'wat ek besit behoort slegs

aan my nie.' **Hulle het hulle besittings beskou as iets wat die Here aan**

hulle toevertrou het om ander wat gebrek ly, vrygewig daarmee te help.

Hulle het nie vasgeklou aan hulle besittings om slawe van hulle besittings te

word nie. Die besluit om van jou besittings te verkoop om te

kan uitdeel

was vrywillig (vgl. 5:4). So het gelowiges uit barmhartigheid van tyd tot tyd

selfs van hulle besittings verkoop om behoeftiges te kan help, as die gevolg

van hulle liefdesband, hulle *koinōnia* met mekaar (2:44-45). In Deutr.

15:4-5 het die Here reeds beloof dat daar nie 'n arme in die beloofde land sal

wees nie, as die volk net na die Here sal luister en elke sewe jaar die skuld

van 'n mede-Israeliet afskryf (vgl. ook Lev 25:10 se landsweye afskrywing van

skuld in die hersteljaar, elke 50ste jaar).

4:33 Die groot krag waarmee

die apostels getuig het oor die opstanding van die Here Jesus, is onderskraag

deur die gemeente se onderlinge verbondenheid en hulp aan mekaar, en is die

werk van die Heilige Gees in hulle. Dit het Jesus net voor sy hemelvaart aan

hulle belowe (Hand 1:8 'Maar julle sal krag ontvang wanneer die Heilige Gees

oor julle kom en julle sal my getuies wees...'). Die opstanding van Jesus het

hulle oortuig dat Jesus die Here is wat oor hulle lewe regeer; dat Hy God is

(vgl. 2:32-36). Met sy opstanding **het die nuwe skepping begin, waarvan die**

liefdesgemeenskap van die Christene 'n sigbare bewys is. Dit is die

uitwerking van die groot genade van God wat oor al die gelowiges gekom het en

sy genade in hulle harte vir mekaar. En dit het hulle getuienis oor Jesus se

opstanding en dat Hy hulle Here is, voor ander mense geloofwaardig maak.

4:34-35 'want daar was nie 'n
behoefte persoon onder hulle nie (*endeês* iemand wat nie het
wat nodig
of noodsaaklik is om te bestaan nie), want wie eienaars van
grond (*chōrioi*, vir
landerye of weiding) of huise was, het verkopers geword
(*pōlountes*,
imperfektum deelwoord om aan te dui dat dit verkoop word soos
wat daar behoefte
aan was) en het die opbrengs van die verkope gebring, en dit
voor die voete van
die apostels neergesit; en dit is uitgedeel aan elkeen soos
iemand ook al
behoefte gehad het.' Al die Griekse werkwoorde in die twee
verse is in die
onvoltooide tyd, wat aandui dat dit 'n **proses is wat
voortgegaan het soos
wat iemand 'n behoefte/tekort gehad het.**

4:36-37 Lukas gee 'n voorbeeld van die barmhartigheidsdiens
van die eerste gemeente. 'En toe het Josef, wat die eienaar
was van 'n stuk grond, dit verkoop en die geld aan die voete
van die apostels neergesit.' Josef was 'n Leviet, uit die stam
van Levi. Die Leviete was die helpers van die priesters, ook
onderwysers by die sinagoges, en het gehelp met die regspraak
in die stede waar hulle tussen die stamme van Israel geplaas
is. Die apostels het vir Josef die bynaam Barnabas gegee om
hom te onderskei van die baie Josefs onder die Israëliete
(vgl. Hand 1:23 Josef Barsabbas). Lukas se verklaring vir die
bynaam Barnabas is *huios paraklēsios*, '**seun van vertroosting,
bemoediging, hulp,**' soos die naam van die Heilige Gees,
Parakleet, 'Helper, Trooster, Bemoediger.' Barnabas ontferm

hom oor Saulus ná Saulus se bekering (9:27); die gemeente stuur Barnabas om die gemeente in Antiogië te gaan help (Hand 11:22); hy gaan haal Saulus in Tarsus om in Antiogië te kom help; daardie gemeente stuur vir Barnabas en Saulus om hulle kollekte weg te bring na die broers in Judea, ná die swaar hongersnood (Hand 11:20); in opdrag van die Heilige Gees stuur die gemeente in Antiogië vir Barnabas en Saulus op hulle eerste sendingreis wat in Siprus begin, waarvandaan Barnabas gekom het. Van Siprus af noem Lukas vir Saulus op sy Latynse naam Paulus, 'klein/gering' (vgl. 1 Kor 15:9) wat daarvandaan eerste genoem word as die leier. Na die lang reis is Paulus en Barnabas na die vergadering in Jerusalem oor die vraag of bekeerlinge uit die heidendom besny moet word (Hand 15:2). Met die tweede sendingreis is Barnabas en Markus na Siprus (Hand 15:39). Dat die Leviet Josef, van die eiland Siprus in die Middellandse See, grond besit het in die gebied om Jerusalem, kan 'n aanduiding wees dat hy en/of sy ouers van die vroom Jode was wat by die stad kom woon het in afwagting op die koms van die Messias (vgl. Hand 2:5). Barnabas se bynaam was waarskynlik 'n beskrywing van sy goeie gesindheid en optrede as helper wat mense bemoedig. Dat die geld van die verkope aan die voete van die apostels neergelê is, is 'n aanduiding van 'n **fonds wat deur hulle beheer is om aan behoeftiges uit te deel**. Volgens 2:45 het gemeentelede self ook van hulle geld aan behoeftiges gegee.

Skrywer: Prof Francois Malan